

АБОНАМЕНТЪ:

Въ България, за 6 м. — 7 л.

За странство „ „ — 14 л.

Единъ брой 10 ст.

ВЪСТНИКЪ ДОБРУД

Градската библиотека

ОБЯВЛЕНИЯ:

IV стр. 15 ст. на в. см

ОРГАНЪ НА ЦЕНТРАЛНИЯ ДОБРУДЖАНСКИ НАРОДЕНЪ СЪВЪТЪ

Излиза понеделникъ, сряда и петък

Рошния на кръстопътъ. — Добруджанскиятъ въпросъ. — Нашата преса за Добруджа. — Мирната конференция въ Брестъ-Литовскъ за свободата на окупирания области Полша, Литва, Курландия и за самоопредѣленіе на народитъ. — Атентатъ противъ Ленина. — Унгарци за ректификацията на ромънската граница. — По арестуването на Диманди. — Кървавите борби между болшевикитъ и Яшкото правителство. — Изъ равна Добруджа. — Хроника.

П. Тодоровъ.

Ромъния на кръстопътъ.

Свѣтовната война, подъ чийто гнетъ днесъ изпепеленъ държавитъ, за Ромъния е джъж по-тежка. Тя, като грѣховенъ смъртникъ, трѣбва да внесе до дѣно чашата съ остревата. Жалостно е, че нейната ала участъ не възбужда чувства на състрадание у никого, даме и у тия държави, които логично трѣбваше да я поддържатъ.

Галена въ миналото отъ сѣдбата, Ромъния бѣ забрани своето мѣсто въ Европа. Въ единъ моментъ тя едва ли не се почувствува, като регулаторъ въ живота на всички народи. Тя бѣ отишла тъй далечъ въ самозабравата си, че естествено трѣбваше да получи заслуженото си наказание. И макаръ, тѣва послѣдното да е тежко, обаче то е резултатъ на вѣтрѣнитѣ условия, при които се развиваше животътъ на нашата задунавска сѣдба.

Въ 1913 г. Ромъния се ави въ Балканитъ съ мислата на миротворка и наложи въ Вукуреиъ своята дума и... сдѣлѣ грабителски инстинкти. Тука, въ прѣки повикъ на нѣколцина свои държавници, добри нейни чада, тя окончателно скѣса съ своето минало и съ завѣнитѣ си народни идеали. Центърътъ на тежестта се измѣсти отъ Карпатитъ въ Добруджа. На сърцето на българския народъ, който искаше да нази добри сѣдѣски отношения съ Ромъния, съ която го свързваха история и сѣбития, оживѣ една рана, която бързо врѣме за ножътъ на безчувствения хирургъ. Вурата влоколетеше и чакаше частъ да се разрази въ сграшенъ вулканъ, който трѣбваше да помете нѣкого отъ двата. Зарѣтъ бѣше хвърленъ; ний не можеме, като ромънитъ, да погребемъ за мигути изгоди своитѣ народни идеали, съ които живѣхме вѣкове подъ редъ—да се видимъ свободни въ своята пълна цѣлостъ. Обедененіето на отечеството ни бѣ за насъ единъ сѣщѣенъ кумиръ, прѣдъ който се покланяха всички родни чада; то бѣше станало за насъ една религиозна свѣтина.

Още отъ моментътъ на първата искра на свѣтовния пожаръ, Ромъния почна да дебне частъ за нови леки грабежи, които наскраше подъ разни прѣдлози. Редомъ съ желанието за освободеніето на родни земи, тя проявяваше инстинкти за заграване на чужди територии. И когато въ 1916 година тя се нахѣси въ общата война, съ претенцията на Бриловата жаба—да въздори миръ въ свѣтътъ, у насъ, българитъ се изтрѣгна една усмивка на сѣжоление, а едновременно заблѣна и радостта, че настѣпва момента за отплата.

Днитъ на нещастіе за Ромъния се занимава едно слѣдъ друго; всѣки изминатъ часъ отнасяме камѣкъ по камѣкъ отъ нейния градежъ на гнилоостъ и поквара. Мѣститата сѣдба дигаже високо своя тежѣкъ юрчукъ, за да го сложи върху нейната глава и да я покаже. Свѣрхъ всичкитѣ си нещастия, Ромъния виждаше, какъ всѣки денъ нейнитѣ приятели се отдѣлчаваша все по-вече и повече отъ нея.

Революцията въ Русия за Ромъния бѣ като грѣмъ въ ведро небо. Условиата, които сама пожела, я бѣха наложили да свърже своята участъ съ сѣдбата на руския царизмъ. А съ поваленіето на тоя послѣдния, тя прѣдчувствуваше своя погромъ и своята смъртъ. Първиятъ ударъ ъ се нанесе съ публикуването на тайния договоръ съ Русия, който хвърли свѣтлина върху истинската физиономия на въздорителката на свѣтовния миръ, за какъто ролъ тя претендираше не

по силитѣ си. Това бѣше началото на края—скѣкането връзкитѣ между републиканска Русия и чоркобска Ромъния. Не трѣба да се чудимъ на настѣпната развласа; тя се ави като логиченъ резултатъ на сѣбитата. Гнилоостта въ държавния строй на Ромъния, който не падаше по-долу отъ вѣтрѣшната равнаноостъ на руската империя, водеше къмъ разривъ съ крайнитѣ тѣчения, които поеха управителното кормило у нейната сѣверна сѣзюница.

Яшкото кралско правителство, на което вече тѣжеше цѣла година казанката опека въ Молдова, се помъчи да реагира, за да се спаси отъ грознятата напѣстъ, която го застрашаваше, обаче бѣше вече много късно. Часовникътъ бѣше ударилъ дваъ десетъ. Запазва се отчаянитъ молба ъ на кралъ и на правителство къмъ хуаннитѣ чувства на Англия и Франция, които изстрѣгаха само сѣжоления, за да замрътъ веднага слѣдъ това. Тѣ се чувствуваха безсилни да помогнатъ на вчерашното си калено дѣте. А революционнитѣ тѣчения си сѣдѣваха своя пѣтъ и не се смущаваха за участъта на Ромъния. Всѣки гледаше да донесе вода за своя пожаръ.

Настѣпва още по-мраченъ дѣтъ за нашата сѣдба. Брестъ-Литовскъ я заваря въ прѣтотопленіята за новата борба, на която тя разчиташе съ илюзията за опрѣсеніята свои военни сили. Това за Ромъния бѣше прѣдпослѣдния ударъ, който води до гичната волчина. Яшкитѣ управници, подмажени отъ вѣтрѣшнитѣ размирици въ Русия, а особено отъ крайнското сепаристично движение, поискаха, съ рѣшителни иѣрки, да се отърсатъ отъ руския революционенъ гнетъ, которого сѣвсѣмъ неоспователно сѣнтаха виновникъ на печалната си сѣдба. Правителството обаче на болшевикитѣ, не сѣбѣтаме, че трѣба да му остане дължно. На тѣхнитѣ несѣдѣски и противосѣзюнички своеволия, то отговори съ друго своеволие—арестува ромънския посланикъ и цѣлия посолски персоналъ въ Петроградъ. Съ тоя жестъ ний сѣбѣтаме, че се туря фактически край на сѣюза между Русия и Ромъния, които отъ приятелски вече ставатъ враждующи помежду си държави.

Разбира се, съ това участъта на Ромъния не се подобрява; напротивъ тя става още по-страшна. Днесъ нашата сѣдба окончателно скѣса съ Русия, за да направи утрѣ сѣжото и съ Украйна, която, съ отиването си въ Брестъ-Литовскъ, почна стѣпка по стѣпка да я изоставя. Тя сега ще почувствува още по-силно своята самота и, по логиката на пѣщата, ще поддѣри пѣтя за града на мирнитѣ делегации. Сѣбитата я водатъ подъ тихитѣ сѣбѣни на мъртвия Брестъ-Литовскъ, за да напѣри покой отъ бурятъ, които я мѣчатъ и отнасятъ къмъ смъртъта. А тамъ, колзото и да не желае, тя ще сѣдне на подсѣдината сѣмейка, защото има много грѣхове, за които е дошълъ часътъ да отговори. Въ Брестъ-Литовскъ ний ще отворимъ камата партидна книга, за да прѣгледаме сѣбитанитъ си съ нея и да се окончателно разилатимъ. Кѣмъ Ромъния ний сме само кредитори и ще искаме отъ нея окончателно да ни изплати салдото. А най-главното ни вземане е границата до дунавската делта, върху което никой не е въ положение да ни накара да правимъ шиканто. Нашата крѣанса ний въ поддѣрна автентични доказателства: исторната, географната, етнографната и новитѣ принципи за свободно сѣжествуване на народнитѣ маси. Вѣтъ Добруджа ний не можемъ да прѣговаряме съ Ромъния.

Положението на бойнитѣ фронтове.

Вълетенъ отъ Шаба на Дѣйствуващата армия за 18 I 1918 г.

Македонски фронтъ. Въ долината на Горна Шумаба наши отдѣлени извѣршиха успѣшни разузнавания. Едва неприятелска група, която приближи р. Шкумба, бѣ разпрѣсната съ огънь. Западно отъ Прѣспаското езеро, въ завоя на Черна въ Мѣгленско и на нѣколко мѣста между Вардара и Дѣйралското езеро, отъ врѣме на врѣме по силна артилерийска стрѣлаба и кратки огъни западения. Въ прѣдпослѣдното поле при Долия Струма, наши разузнавателни команди прогояха нѣколко английски пѣхотни отдѣления. Въ долината на Вардара оживѣна аеропланна дѣйностъ.

Добруджански фронтъ. Прямиче.

Германски сѣдѣния.

Западенъ воененъ театръ. По по-големната частъ отъ фронта слаба бойна дѣйностъ; югозападно въ областта Камбрета бѣ по-оживѣна. При малки прѣдприятія сѣверно и сѣвероизточно отъ Пронъ вѣз х и е пѣхотници.

Италиченъ воененъ театръ. Нищо ново.

Италичански фронтъ. Положението непромѣнено

По море.

Вѣрлинъ. (Официална). Наши подводници потопиха въ сѣдиземно море единъ английски торпедоразрушителъ и други търговски параходи съ обща вѣстимостъ 24000 тона. На 30 декември една наша подводница, подъ началството на лейтенантъ Мюлеръ, потопила прѣдъ Александрия, единъ вторжественъ голѣмъ транспортенъ параходъ пѣленъ съ войски и стѣповождѣтъ отъ рибарски параходи и торпедоразрушители. Слѣдъ това подводницата потопила единъ торпедоразрушителъ чрѣзъ сѣбѣла атака и съ торпедо. Интересно е да се забѣлимъ (извѣстиято отъ английски източникъ, че вслѣдствие развѣщата опасностъ отъ подводници, английското адмиралтейство изпраша частъ отъ прѣдначаненитѣ за Месопотамия и Палестина транспорти, не вече прѣзъ сѣдиземно море, а прѣзъ атлантическия, тѣхия и индийския океани.

Вѣрненъ „Таблетъ“ се научава отъ Лондонъ, какво флотската кореспонденция на Дѣйли Нюзъ съобщава, че бойната флота е загубила прѣзъ 1917 год. 33 единици. Въ послѣдното тримѣсечіе загубитѣ бѣха 6 пѣти по-големни отколькото въ първото.

Професоръ Н. Милевъ.

Добруджанскиятъ въпросъ.

Добруджанскиятъ въпросъ се импулсира съ държавното на Ромъния въ Балканската война. До 1912 година Ромъния по никой начинъ, не искаше да се счита за Балканска държава. Вътрѣшна назадничавостта на нейното население въ културно и социално отношение, тази страна прѣтѣдираше за прѣденъ постъ въ европейската култура на ориента и извисоко гледаше на своитѣ южни сѣдѣди. Когато обаче България се приближаваше къмъ възстановяването на развѣсеното въ 1878 год. национално единство, ромънското правителство заяви претенции за компенсации за сѣтка на въздигащия се български народъ. То поиска Силистра и нѣкои земи на добруджанската граница, подъ прѣдлогъ на „равновѣсие“ и стратегическа необходимостъ. Всѣки си спомня, какъ прѣзъ зимата 1912/1913 година, тия претенции бѣха строго осѣждани именно отъ английската и французката преса. Бѣше явна грѣшка твърдението, че Ромъния заслужавала съ право териториално разширение за своя неутралитетъ и за подпомагането на християнския Балкански сѣюзъ, защото това подпомагане се състѣсеше въ доставянето на Турция изъ Ромъния хранителни продукти и пакъ чрѣзъ нея—отъ Германия военни материали.

Чрън Вукурешкия мир, Ромъния си осигури не само Силестра, но и линията Тутракан — Балчик с 7200 кв. км. и кръгло 350000 жители, от които болшинството българи и само 6000 ромъни. Но едва договора беше подписан и ромънското правителство даде да се разбере, че то не счита линия за исканата стратегическа граница. И в Вукуреш починаха да се разискват планове за завладяването на тий наречения квадрантер, т. е. областта, която включва най забележителните градове на северна България — Русчук, Шумен и Варна. Европейската война подхрани у тях надеждата за осъществяването на тия планове. Когато България се ангажира в война с антантата, Британия издйствува общането от Русия и Франция за тия градове. Договорът в всички свои подробности биде разкрит от руския вестник „Днев“ орган на Керенски.

Невърно е също твърдението от ромънска страна, че в началото на ромънската война, букурешкото правителство е разчитало на възможността за едно разбиране с България и затова е оставило южната граница на Добруджа почти незащитена. Ромънското правителство разчиташе на два свършено други възможности: 1) че написането на Ромъния ще прѣдизвика смущение в България, която по това време беше заета с Царавага офанзива и на северната си граница разполагаше само с два и половина пѣхотни и една кавалерийска дивизия и 2) че присъствието на рускѣ ще налага българитѣ да захвърлят оръжието и да се прѣддадат. Че добруджанската граница не беше незащитена, се видѣ от голѣмото число пѣхотници — 30000 души, които българитѣ завоуха в продължение само на първѣ шест дѣни от своето настѣпление. Трѣбна още да се припомни и това, че Ромъния обяви война на Австро Унгария на 27 август 9 часа вечерта, а на другия дѣн вече в 11 часа пр. п. приспѣгнаха първѣ руски отдѣлени в Добруджанския град Вабадаг.

Що се отнася до сегашното състояние на добруджанския въпрос, трѣбна да се каже, че българскитѣ аргументи за едно присѣдиняване на тая провинция къмъ България не сѣ такива, къмъ които трѣбна да се отнасиме с прѣнебрежение. Мирътъ безъ анексии, териториалното statu quo би могло да бѣде рѣшающе за сѣрѣдн и западна Европа, дѣто политическитѣ граници сѣ трайни и пачѣтани отъ Историята; въ източна Европа, дѣто опрѣдѣленото на държавнитѣ граници е бивало винаги едно произволно дѣло на европейската дипломатия, териториалното statu quo би прѣдставлявало извѣстна на постоянно вѣлнение.

Що се отнася специално за Добруджа, присѣдиняването ѝ въ 1878 год. къмъ Ромъния не стана, нито по национални, нито по стопански причини; то се извърши, само защото Русия искаше да обезпечи Ромъния за Бесарабия и защото западнитѣ сили виждаха въ тази рѣзница причина за вѣченъ раздоръ между дунавската държава и надничащата къмъ Цариградъ Русия. Цѣла Ромъния високо протестира противъ тази рѣзница и както въ сената, така и въ камарата и публични сѣбрания заявя, че не иска тази чужда и дива страна. Че Добруджа бѣше за Ромъния дѣйствително една свършено чужда страна, а вѣствува и отъ факта, че тази страна въ продължение на 30 години се държа въ едно изключително положение. Въ една своя парламентарна рѣчь прѣз мартъ 1899 година, стария Кюляниану кѣйменш прѣдставителъ на ромънското управление въ Добруджа като аячли и безсѣстѣн разбойници „много по-лоши и по-страшни отъ турскитѣ еничари“. Едва въ 1909 год. Добруджа получи правото да изпраща прѣдставители въ Парламента. Това разбира се не би се случило, ако въ страната съществуваше едно „компактно ромъно тракийско население“. Въпрѣки нейното смѣсено население, Добруджа трѣбна да се разглежда винаги като една българска страна. Тамъ бидоха поставени въ 679 г. основитѣ на независимата българска държава. Подъ български владѣтели се па-

мираше страната до настѣпването на турцитѣ въ Европа. Въ по-новитѣ времена Добруджа винаги е дѣлила съдбата и стрѣменията на останалитѣ български области. Султанският ферманъ отъ 1870 год., който създаде българската екзархия, поставяше цѣлата област, до Дунавското устие, подъ влиянието на тази независима българска църква. Градътъ Тулча имаше своя прѣдставителъ въ българското национално сѣбрание въ Цариградъ (1871), което изработи статутитѣ на екзархията. Цариградската конференция въ 1876 год. за рѣшаването на босненския и български въпроси, разшири границата на източната българска автономна провинция до устието на Дунава, безъ да бѣде издигнатъ нѣмалекъ протестъ отъ ромънска страна. Манифестътъ, съ който князь Каролъ на 14 ноември 1878 год. обявяваше на населението присѣдиняването му къмъ Ромъния, беше публикуванъ и на българския езикъ. И въпрѣки всички мѣрки на ромънскитѣ власти, добруджанскитѣ българи можаха до край да запазятъ националното си съзнание и много отъ свѣтитѣ училища.

Въпрѣки всичко това до 1913 год. българитѣ не мислѣха да повдигнатъ добруджанския въпросъ. Всички български партии държаха за едно приятелски отношения къмъ сѣсѣдното кралство. Отъ тогава обаче, условията се измѣниха и за България настѣпи момента да заяви своитѣ права върху освободената, съ тѣжкия жертви люля на своето държавно съществуване. Какъ въпроса ще се разрѣши практически, за сега да оставимъ на-страна. Обществено мнѣние обаче въ странство трѣбна да бѣде освѣтлено върху това, че по тоя въпросъ България не се ръководи отъ империалистични побуждения. Ние сме готови да признаемъ, че за Ромъния Добруджа има извѣстно економическо значение. Този е и единствения ромънски аргументъ съ тѣжестъ. Ромъния обаче се нуждае отъ черноморския брѣгъ не като аграрна държава; доказано е статистически, че само 8% отъ общия ромънски износъ на храна минава прѣзъ Кюстенджа, до като 92% се извършва прѣзъ дунавскитѣ пристанища Браила и Галацъ. Кюстенджа е пристанище за износъ на газъ, какъто би могло да остане и подъ българската властъ.

Въ албумитѣ на букурешката конференция единъ български делегатъ е написалъ слѣднитѣ думи: „най-добрата стратегическа граница за една държава е доврѣното на сѣсѣдитѣ“. Ромъния не ѝ жа да се задоволи съ тази твърда граница. Една държава отъ 131,000 кв. километра и около 8 милиона жители се страхуваше отъ подигачата се България, която нито по пространство, нито по население би ѝ надминала. Ако България отбѣлжи такъвъ брѣгъ напредъ, то тя благодарити това на своята радикална конституция, на демократичния духъ на своя народъ, на стрѣменията си за просѣта и образование. Нека Ромъния направи същото. Тогава тя не ще се задоволява съ намѣрването ѝ. дѣлометри и прѣсѣднатото население на своя сѣсѣдъ по глави, но ще намѣри въ своята земя, населена и обработвана отъ единъ свободенъ и благосъстоятеленъ народъ, всички гаранции за своето всестрѣнно процѣтиване. Ние българитѣ ѝ желаемъ това отъ все сърдце.

(Из „Neue Zürcher Zeitung“)

ИЗЪ ЧУЖБИНА

(В. Т. А. и радиотелеграфа).

По въпроса за мира

Врестъ-Литовскъ. На 14-и того комисията отъ австро-унгарски-германско-рускитѣ делегати, за уреждане на териториалнитѣ въпроси, има четири-тото си заседание. Държавниятъ секретаръ фонъ Кюльманъ съобщилъ, че сѣюзнитѣ правителства сѣ рѣшили да отговорятъ на формулиранитѣ прѣдложения на руската делегация, също така устно въ фор-

маленъ видъ. Ако искане да достигнемъ до едно сключване на мира, то би било за въ бъдеще добръ, ако се прѣговаря по всички точки и слѣдъ това да се упълномощи отъ всѣка страна по единъ делегатъ, съ опрѣдѣлени инструкции. Тия двама делегати трѣбна да се опитатъ да постигнатъ извѣстно споразумѣние и ако това е невъзможно, да вниматъ точкитѣ, по които не е могло да се постигне споразумѣнието. Слѣдъ това се прочете слѣдующия отговоръ на сѣюзницитѣ: германската и австро-унгарската делегация установяватъ, че по даденитѣ и въ такава форма прѣдложения отъ страна на руската делегация, за заетитѣ области въ Русия сѣ не само невъзприемливи, но и по този начинъ се отдалечаватъ отъ възгледитѣ на сѣюзницитѣ. Въпрѣки това, австро-унгарската и германската делегация сѣ готови да извѣдятъ възгледитѣ си този пътъ въ формулиранъ видъ по всѣкитѣ въпроси и ще се опитатъ още веднажъ да узнаятъ, дали желанието компромисъ не ще може да се постигне. Въпросътъ за заетитѣ отъ сѣюзницитѣ области, които притежаватъ собственъ държавенъ животъ, ще се разрѣши само отъ врѣмето и то въ четири периода: епоха между сключването на мира съ Русия и завършване на руската демобилизация; епоха на прѣходната фаза на новитѣ народи; най-послѣ окончателната епоха, въ която новитѣ народи ще изработятъ държавната си организация. Трѣбна още веднажъ да се обърне вниманието върху обстоятелството, че за централнитѣ сили, въ различие съ Русия, сключването на сепаративенъ миръ съ нея, не означава още общъ миръ; тѣ ще бѣдатъ принудени да продължаватъ войната съ другитѣ неприятѣли. Главната задача на руската делегация не би трѣбвало да бѣде насилственото присѣдиняване на въпроснитѣ области къмъ руската държава, а да унгоди истинската свобода за самоопрѣделение, вътрѣшната държавна яредба и международното положение. Въ свързка съ това трѣбна да се зададе въпроса, съ какво право сегашното руско правителство се счита за задължено да защитава, до най-голѣма крайностъ, свободата и самоопрѣдѣлението на народитѣ въ заетитѣ отъ насъ области. Мнението, че правото за самоопрѣдѣление, прѣдстои само на цѣлокупни народи, а не на части отъ народитѣ, не отговаря на нашето схващане. Също и части отъ народитѣ могатъ да рѣшаватъ своята самостоятелност и да се отдѣлятъ отъ другитѣ държави. Не е въпрѣното, че окупационнитѣ граници на тѣзи части важатъ и за по паташното разграничаване. Вурландия, Полша и Литва образуватъ и отъ историческа гледна точка, самостоятелни народни единици. Германия и Австро-унгария нѣматъ правото да присѣдиняватъ нѣкои отъ заетитѣ области къмъ държавитѣ си. Оттеглянето на войскитѣ е невъзможно, до като трае свѣтовната война; но можемъ да се постарамъ, до колкото военнитѣ ни условия позволяватъ, да намалимъ войскитѣ до число, което е нужно за запазване на реда и изпълнение на техническата служба. Колкото се отнася за връщането на бѣжанцитѣ, прѣзъ врѣме на войната, нѣмаме нищо противъ и ще разглеждаме благосклонно всѣки отдѣленъ случай. Едно разбиране между Русия и централнитѣ сили по всѣкитѣ трудни въпроси ще бѣде само тогава възможно, ако Русия, наистина, има се-

С. Чилингировъ

Равна Добруджа

Патни бѣлѣжки и впечатления. (2)

Нѣщо профуча надъ насъ и се заби съ металчески трѣсъкъ нѣколко десетки метра подиръ ни Тласканъ отъ вѣтѣра назадъ, една се надолѣхъ надъ шофѣора и го побутнахъ. Автомобилътъ спрѣ.

— Нѣщо падна.

Оскоро отбяхме, че е отнесена металическата покривка на мотора.

По гъпата на земята ни застигна отъ вѣтъра. Като пѣстра пазва, тя разкри прѣдѣлитѣ на единъ животъ, който дѣра човѣка да се чувствава по-близо до себе-си и до Бога. Тамъ, нѣкъдѣ въ дѣво, китенъ персийски килимъ съ всичката пѣзвна хармония на бонгѣ, а въ дѣво тѣсна равнина, прорѣзана отъ лѣкатушна рѣка, по чийто мочури се вникатъ стрѣйнитѣ стебла на напура, отблизко приличающа на халади кочове, побити въ тѣпята. И сѣрѣдъ тази пѣстрота околѣ долава червениятъ цокрива на селския къщи, сега нѣкъкъ запустѣли и тежки. Запустѣли и тежки сѣ и мо лувобоенитѣ нивы... Рѣдо само се мѣрне къкъдѣ прѣгърбената фигура на немощенъ старецъ или цѣлпната забрадка на самотна жена, дошла да продаде и завърши труда на отвлѣченъ другаръ.

— Тука е границата, казва полковникътъ. Ето

тѣхнитѣ постѣ, ето пѣзъ тамъ отстрани нашия.

Азъ виждамъ дѣтѣ постройки: едната масивна и здрава, а другата правена като че ли само за нѣколко дни. И дѣтѣ вече бѣха полусѣборени и мрачни, като днитѣ на близкото минало въ този край.

— А граничната линия — ето — е... тамъ. Виждате ли?

Азъ гледамъ, но не виждамъ нищо. Други чувства възпунатъ душата ми, други мисли бликатъ въ уморената ми глава.

Границата! Новата граница между моята родина и нейния подѣлъ сѣсѣдъ...

И казъ, и защо бѣше прокарана тя? Каква висша справедливостъ бѣ рѣшила да ѝ постави тупа, за да отдѣли нѣкъкъ отъ родната ѝ сѣзла? Свои сѣзародници ли освобождаваше нашата сѣверна сѣсѣдка, когато тури подъ скиптъра на своя владѣтель тѣя зѣбѣва зѣма, сивовѣтъ на която още спираха съ гърди нанѣстѣнето на новаренъ сѣзаникъ? Едно културно дѣло за гордостъ на цѣлия свѣтъ ли извърши, като хвърли въ робство дѣщата на единъ храбъръ народъ?

Тукъ е границата!... Но чия граница. Тѣя между двѣ земи ли, които винаги сѣ били части на едно и сѣдѣ цѣло или между низостъта на единъ народъ и нѣжничеството на другъ?

Всѣзко наоколо говори за едно коварно насилие, за едно унищожение: и запустѣлата вече чѣшма, многото каменина корита на които сѣ почили прѣсвитѣ стада на една свободна зѣма, и полуразрушенитѣ, нѣ-

кога сирѣчатъ ханове, и къщицата на прѣди околѣо сѣмейство, сега обитавана отъ призрака на убито щѣстие, и полувсѣзвѣната горичка наоколо, и неизказанитѣ къщици на отсѣрѣното село, слѣди отъ чѣсто бѣла мизилча още говорѣтъ, че въ тѣхъ прѣди три години само е грѣлъ дѣнъ, за да се мѣцари пощѣ.

Автомобилътъ лети. Той прѣзсѣва малка Батовска рѣка, единичниятъ по-голямъ прѣтокъ въ Черно-море на тая българска зѣма, минава прѣзъ разкѣрленото възъ бластѣта околнина село, пострѣпнатъ и изпратѣтъ отъ пазли дѣца, и запѣхтѣва по стрѣмнини пътъ на отсѣрѣната пасочина. Вѣтрѣтъ отагова надѣва бури сѣрѣщу автомобилъ, като че ли иска да го пострѣне назадъ. Нѣе отгѣво се завиваме въ горнитѣ си дрѣки и вѣтѣме въ тежки размисли за това, което е било.

Огорѣ прѣдѣ очитѣ ни се отѣри равно, необятно поле, прѣпрѣчено отъ мѣгявата синѣяна на хорѣвѣта и бързитѣ върхушки отъ прѣхъ, донесли се тамъ нѣкъкъ далечъ прѣдѣ насъ.

Морето накъ се показа отдѣсно, но този пътъ дѣливо и мѣрно, като че ли отпочиваше подъ пазлитѣ лѣчи на пладнѣшното слѣнце. Ний неволно пожелахме неговъ миръ и неговото спокойствие. Тѣй тихо е надъ водитѣ му, а толкова бури край насъ!

Отсѣрѣна, отъ дѣтитѣ страни на шосето, се иска-заха дълги едноетажни постройки.

— Казарнитѣ, отговори единъ отъ сѣмѣнитѣ ни. Достатѣчѣ е единъ погледъ, за да се види, че ромѣнитѣ сѣ нежелатѣ да вѣкѣватъ на тази зѣма. И

спознание на постигане на известно спора-
зукъ или ако, външето да се опита да диктува едно-
странни условия, би се потрудила да разгледа въ-
проситъ и отъ другата нѣ страна.

Врестъ-Литовскъ. Въследствие неразполо-
женето на австро-унгарския министър на външните
работи графъ Черини, опредѣленото за днесъ по-
вѣрително съобщение съ украинската делегация
стана въ частното му жилище. Конференцията, която
продължи част и половина и въ която участва де-
легацията въ пълния си съставъ, се свърши съ устано-
вяването принципътъ за едно съглашение по въпро-
ситъ, относещи се до бъдещитѣ политически отно-
шения между Украина и централнитѣ сили. Съ това
биде направена рѣшителна крачка напредъ. Слѣдъ
тази повѣрителна и подготвителна размѣна на въз-
гледы съ украинската делегация, очаква се да
се пристъпи въ скоро врѣме къмъ подробни
разговори.

На уенъ. На конференцията Троцки заяви: Кол-
кото се отнася до двата приѣма, който даде
генералъ Хофманъ, тѣ не сѣ въ съ-
стояние да характеризиратъ нашата политика по на-
ционалния въпросъ. Ние направихме изследване по
българския конгресъ. Той се състоялъ отъ делегати
на български землевладѣлци и се опиталъ да завла-
дѣе всички земи, които трѣбва да бъдатъ собственос-
тъ на българския народъ. И ако той е сръщналъ
прѣпятствие, то съпротивата е била отъ страна на
войници отъ велико-руско, българско и малоруско
происхождение. Възбуждане вече веднажъ, че кон-
фликтитѣ, които се проявиха и още съществуватъ
отчасти, между насъ и украинцитѣ, защото ние ис-
каме да ограничимъ правото на самоопредѣление на
украинския народъ. Въпрѣки тия конфликти ние при-
знаваме украинската република. Отъ извѣстията на
германскитѣ делегати заключаваме, какво разрѣше-
нието сѣдбата на окупираниѣ области ще послѣдва
безъ огледъ на това, дали тия народи ще могатъ
сами да се опредѣлятъ. Конгресътъ трѣбала да
изкаже мнѣние, че извѣстнитѣ възгледи усилватъ
тия на руската делегация върху подчинената роля,
която играе правозата философия по въпроса за рѣ-
шенieto на сѣдбата на народитѣ. Колкото се отнася
за формата на прѣговоритѣ, то руската делегация
счита за нужно да се разсѣятъ на първо мѣсто
тъкмо ония точки, по които съществуватъ различни
мнѣния. Само по този начинъ тѣ ще могатъ спра-
ведливо да бъдатъ разрѣшени. Г-нъ
Троцки прихвърли рѣчта си съ за-
бѣлжката, че руската делегация си запазва правото да
направи по точни извѣстия по характера на днеш-
нитѣ пояснения по прѣговоритѣ. Държавниятъ се-
кретаръ фонъ Кюлманъ заяви слѣдното: Колкото се
отнася до рѣчта на генералъ Хофманъ, азъ, за
себе си и за генералъ Хофманъ, запазвамъ правото
да се потвърдятъ по тия въпроси. Господинъ райхска-
нцлера е единствениятъ отговоренъ държавенъ мини-
стеръ, чийто инструкции сѣ мѣроуказни за цѣлата
външна политика. Естествено, че прѣдъ видъ поли-
тическото положение на генералъ Хофманъ, между на-
шитѣ възгледи не съществува разлика. Разликата
между нашето мнѣние и това на руската делегация

се състои въ това, че ние грядимъ върху съществу-
ващото положение, безъ да нахлуваме и да разруша-
ваме. Но съ удоволствие вземамъ бѣлжката отъ края
на извѣстията на господинъ Троцки, какво той и
неговата делегация сѣ сега готови да почнатъ дѣй-
ствителни прѣговори и да се помъжатъ да разсѣятъ
различията въ нашитѣ мнѣния. Сега прѣдлагамъ да
се почнатъ въ детайлностъ прѣговоритѣ по четири-
тѣхъ точки. Възвѣзвамъ, че съ пълна яснота и отго-
ворностъ можемъ да кажемъ, дали мнѣнотитѣ ще
могатъ да бъдатъ прѣодолиени или ще трѣбва да се
прѣкрати тукъ направения опитъ. Господинъ Троцки
зави: по моето мнѣние, още сега могатъ да почнатъ
прѣговоритѣ по направенитѣ два отговора. Колкото
се отнася за отгласянето на войскитѣ, той не сподѣля
мнѣнието на германския прѣдседател, какво при едно
отстраняване на окупационнитѣ войски тѣхното мѣ-
сто ще остане празно. Народитѣ въ Польша, Литва и
Курландия нѣма да се намиратъ въ политическо трудно
положение, ако окупационнитѣ войски ги освободятъ.
По тѣхните трудности ще може да се постигне
известно споразумение. Държавниятъ секретаръ фонъ
Кюлманъ отговаряйки на това, каза, че освѣнъ тѣх-
ническитѣ причини, има и положителни причини,
които въ тия области играятъ важна роля. Слѣдъ
това фонъ Кюлманъ направи прѣдложение да се
почнатъ прѣговоритѣ по четиритѣхъ точки, прѣдо-
ложени отъ руската делегация. Господинъ Троцки, слѣдъ
както прие това прѣдложение, засѣданieto бидѣ
закрито. Слѣдующето засѣдание е назначено за слѣ-
дующия денъ въ 11 часа прѣди обѣдъ.

Врестъ-Литовскъ. На 15 того герман-
ската, австро-унгарската и руската комисии имаха двѣ
засѣдания за уреждане на териториални и полити-
чески въпроси, въ които се почнаха прѣговоритѣ по
четиритѣхъ точки, отъ които първата за териториитѣ,
за сега се изостави. Прѣдседателътъ на руската де-
легация засѣгна на novo въпроса, за доущане на де-
легати отъ заетитѣ области въ прѣговоритѣ, които
да иматъ възможностъ да защитаватъ правата си.
Държавниятъ секретаръ фонъ Кюлманъ заяви, че нѣма
нищо противъ това, по това ще може да стане само
тогава, ако отъ руска страна се признае, че тия
области могатъ да станатъ самостоятелни държави.
Товага делегати отъ тѣхъ могатъ да дойдатъ въ
Врестъ-Литовскъ, като прѣдставници на народитѣ си.
Въ такъвъ случай, между прѣговоритѣхъ делегати
трѣбва да съществуватъ едногласие, че сѣ дѣйстви-
телни прѣдставители на тѣхнитѣ народи, или пъкъ
тѣ, ако идватъ като частни лица, тогава нѣма какво
да правятъ при прѣговоритѣ. Г-нъ Троцки заяви,
че не може да се съгласи съ прѣдложението на дър-
жавния секретаръ, също така не може да признае,
както тия делегати могатъ да изкажатъ волята на
цѣлото население въ тия страни. Фонъ Кюлманъ ст-
общи, че въпросътъ за делегатитѣ на заетитѣ об-
ласти не ще може се разрѣши и въ по-подробно
дебатиране; но веднага заяви: само за това не
трѣбва да се прѣкратяватъ прѣговоритѣ, понеже
сѣднитѣ делегации, още отъ начало сѣ съгласи-
ли да се приготвятъ народитѣ гласоподава-
ния на по широка база въ заетитѣ страни. Госпе-
динъ Троцки, като потвърди, че продължението на
дебатитѣ по този въпросъ е безцѣлно и че нужд-

нитъ, споредъ мнѣнието му, прѣдложени за едно-
гласоподаване на народитѣ сѣ дадени, то дѣйстви-
телно ще биде безразлично, дали органитѣ на едно
или друго правителство, сѣ били по-рано признати
или не. За това най важно е да се ускори неза-
висимостта и свободата за изказване волята на тия
народи. На направеното отъ държавния секретаръ
фонъ Кюлманъ прѣдложение, да се заключи
гласоподаването на заетитѣ области, не веднага слѣдъ
сключването на мира съ Русия, но не и по-късно отъ една
година слѣдъ сключването на общия миръ, г.
Троцки отговори, като засѣгна пакъ въпроса
за изправянето на тия области. Той заяви, че пѣма
достатъчно причини да се свърже сѣдбата на въ-
проснитѣ области съ по-нататѣшния ходъ на война-
та. Фонъ Кюлманъ каза, че ще е достатъчно, ако
сѣднитѣхъ сѣ съгласи да почнатъ съ изправянето
на окупираниѣ области, веднага слѣдъ свършването
на руската демобилизация, безъ да се гледа на по-
нататѣшния ходъ на сѣднитѣ война. По послѣд-
ната точка не е изключена възможността да се на-
правятъ, отъ страна на сѣднитѣхъ, още по-вече
отстъпки, ако по другитѣ точки се постигне известно
споразумение. Понеже е възможно и въротно ново
започване боеветѣ по източния фронтъ прѣди сключ-
ването на общия миръ, то за изправянето на спо-
менатитѣ области не може да бъде взето прѣдъ видъ
опредѣлено вѣрѣе, което да не е въ свързка съ
общия миръ. На това господинъ Троцки отговори,
че при едно уреждане на съществуването на въ-
проснитѣ народи споредъ волята нѣхъ, ще биде си-
гурно, че войната по източния фронтъ не ще се
поднови. Фонъ Кюлманъ констатира, че между пар-
титѣ желанието е общо, — да се прѣкрати съде-
даното отъ войната положение, но повтори, че поради
изложениѣ причини, не е възможно на се отслабватъ
по-рано военитѣ гаранции. Засѣданieto биде отло-
жено за послѣ обѣдъ.

Атентатъ противъ Ленина.

Петроградъ. П. Т. А. Когато Ленинъ втора
е изпратилъ едно отдѣление отъ червената гвардия
за фронта, при завръщането му съ автомобилъ, сѣ
биде отправени 4 безуспѣшни револверни изстрѣ-
ли върху него.

Ректификация на унгарско-ромѣнската
граница. Будапеща. Постояното приѣстѣние на
Пешенския комитетъ рѣши да се присѣдини къмъ
взѣтата отъ Клаузенбургския комитетъ резолюция, съ
която се иска ректификацията на унгарско-ромѣнската
граница.

По арестуването на ромѣнския пълно-
мощенъ министъръ въ Петроградъ. Петроградъ.
Съобщение на агенцията Хавасъ. Арестуването на
ромѣнския пълномощенъ министъръ г. Диаманди ста-
нало при слѣднитѣ обстоятелства: единъ болшевикъ
комисаръ, прируженъ отъ въоръжени войници, аре-
стувалъ министра въ момента, когато гоститѣ били
дошли на даваната отъ него вечеря. Министрътъ
протестираше противъ това нарушение на всички
международни конвенции и поиска да му се поз-
воли да отиде въ института Смолна слѣдъ вечерята.
Болшевикскитѣ комисаръ заявилъ, че заповѣдта за

трѣбва да се признае, тѣ доста добръ и доста удобно
сѣ се устроили; не мисла нищо отъ онова, което е
необходимо, за да се настани прилично единъ малъкъ
гарнизонъ отъ двѣ роты, колкото сѣ държали тѣ въ
Балчикъ. Сега въ казармитѣ и около тѣхъ сѣ мѣрваха
български войници, а по въ чердака почиваше стадо
овецъ.

— А Балчикъ дѣ е?

— Ей тамъ.

Напразно се обръщамъ на вси страни.

Подслонивникътъ се смѣе съ една мила доброта.

— Не видѣте ли?

— Не.

Въ това врѣме автомобилътъ изви право на из-
токъ. Въ видѣхъ началото на единъ градъ, който се
отвръщаше прѣдъ мене прашенъ и уморенъ отъ пѣд-
засланиата желя. И ако не бѣха множеството транспортни
кода, една оставила патека за автомобилъ, и сивитѣ
фигури на тѣхнитѣ водачи, чорѣкъ би помислилъ, че
влизамъ въ мъртва градъ, макаръ никогда не видѣхъ, но
жестоко познатъ намъ отъ приказнитѣ А по всички лѣчи,
че тукъ нѣкога о кипило животно, който е бѣгалъ съ
пулса на едно достойно за заваждане околото Казантъ,
нѣкои отъ които поглеждатъ страшно прѣвъ своитѣ
започнати прозорци или болезнено позавяха голитѣ
си стѣни, полуразрушени отъ неприятелски гранати,
най-много свѣдѣтелствуваха за това. Балчикъ е билъ
малкъ, но замѣненъ градъ. Всичко въ него говори за
струпана му, небрѣженъ и тѣхъ външни бѣлжжъ, но

винаги небрѣженъ къмъ външния бѣлжжъ, но вънги
заденъ за трудъ винаги забравенъ въ работа. Нещо
въ града не уписа и не мѣми въора. Въ него пѣма на
красни постройби, въ широки улици, въ удобни и
прилични мѣстности. Озото не може нѣкъдъ да си почине;
погледътъ се дравни отъ високитѣ и бѣли като варъ
баири, по които не расте ни едно дръвце, грядитѣ се
запущатъ отъ достигащата до главна прахъ, поди-
гана на кѣла отъ всѣка прѣминала варуца, носѣтъ
долгая дъха на нѣщо противно и вѣхто. И единъ въ-
просъ неволно се забѣжда въ главата при това сиво
въ града, тѣмъ мъртва и тѣсно: не би ли вонѣлъ пѣ-
кой талашъ, посрѣдѣтъхъ като нѣштинъ добродѣтели, да
се отгласне отъ морето, и да охлюе потѣпачитѣ въ
прахулакъ улици, кѣли и грядини?

Улицы! Въ Балчикъ пѣма улицы. Тамъ има само
жѣтъ, по които кедрѣтъ сѣ сѣ движатъ пѣли ела
отъ скѣпнината къмъ пристанището и обратно.

Тия кода сѣ нищо, — казваме ми единъ мѣстѣтъ
гражданинъ — като посочи на транспорта, началото на
който сръщаме пѣли отъ града, а краятъ му въ двѣ
редици се краеме нѣкъдъ долу при скалата. Прѣди
не може да се помине. И каква търговия имаше!
Сега какво е? Дѣ на оставило да мислимъ за всичко
тѣхъ, което единъ чужденецъ иска да види! Нас сме ре-
ботни хора и, като такива, посрѣщаме гоститѣ си не
съ фразъ и цѣлиндри, а по джипетѣ. Но зауй пѣкъ
раждѣтъ ни бѣха винаги пѣли и сѣрдата винаги гос-
топрѣмки. Е, какво бѣше то! Балчикъ бѣше Бал

чикъ прѣди да дойдатъ ромѣнитѣ. Думамъ господице
така, защото тогава града ни мѣзаше само на себе си.

Слушамъ сѣмъ да казватъ: този градъ прилича на
оня: Варна на Бургасъ, Пловдивъ на София; по ни-
кога не съмъ чувалъ такова нѣщо за Балчикъ... Но
Богъ бѣ милостивъ. И сега градътъ ни пакъ ще биде
както е билъ; каквито сѣе били ще бъдатъ и пакъ.

Наистина, не трѣбва голѣма вѣщина, нито вѣрна
наблюдателностъ, за да се види че всичко тукъ е ви-
нѣко отъ живота не на модната вече суета, а на труда.
И кой знае защо, Балчикъ ми се прѣдстави като мно-
гогледъ житатръ, чийто обща бѣха обѣщени съ ме-
дианъ, коситѣ му набити съ прахъ, а вънрешнитѣ му
раждѣ прѣмѣтахъ незапирно пѣлентъ съ вѣтно жито
и нѣштинъ. Даже, струна ми се, че още чувамъ едностай-
ния му ритмиченъ бросъкъ на крипитѣ: едно, едно, едно...
дѣтъ, дѣтъ, дѣтъ...

Но, не ще съмнение, въ мирно врѣме градътъ е
билъ по угледитѣ и по приѣтѣ. Тогава много кѣли,
сѣмъ запустѣли и празни, сѣ били обитавани отъ ра-
ботави стопани, въ много отъ тѣхъ е кѣнѣтъ не-
прѣстѣнно писаниѣ хоръ отъ дѣсна глѣтка, въ много
отъ тѣхъ се е жѣлѣло и мѣстѣло. А днесъ: разсѣртенъ
стѣли, прѣбитѣ покрѣли, разрушени вѣнѣли и умѣстѣтъ
на едно запустѣло. Животътъ е сирѣтъ, за да живѣе
войната.

(Слѣдва)

арестуването му тръбвало да се изпълни незабавно, след което г. Диаманди бил отведен в институти Смолин. Другите членове на легацията били арестувани в легационното помещение.

Швейцария признава финландската независимост. Вернъ. Федералният съвет призна независимостта на Финландия.

Сражения прѣдъ Яшъ.

Петроградъ. Яшкитъ кореспондентъ на в. „Денъ“ съобщава, че руски отряди, съ артилерия се сражаватъ съ ромънскитъ войски прѣдъ Яшъ, който е застрашенъ. Ромънското правителство е поискало настоятелно въ Лондонъ, Парижъ и Вашингтонъ да му се помогне противъ правителството на болшевикитъ. Таке Ионеску е декларира въ кореспондента, че утматума на руското болшевишкото правителство, дадено на ромънското правителство, е едно кѣпшество въ вътрѣшнитъ работи на Ромъния. По цѣлва ромънски фронтъ има кървави сръчквания, между ромънскитъ и руски войски.

— ПРѢГЛЕДЪ НА ПРЕСАТА —

Професоръ М. Арваудовъ, въ уводна статия на тема „самопрѣдѣленieto на народитъ“, дъпечатана въ брой 5328 на в. „Миръ“, за България пише слѣдното: Частно за България познатитъ отъ това становище, сѣ твърди изгледъ. Тя нито иска земи, които сѣ жизнена икономическа необходимостъ за друго, — и Добруджа, както се докажа, бѣла това значение за Ромъния, — нито пакъ ще получи като почваща и не заслужава дъръ Македония, Моравско и Драмско, които сѣга гледѣе. Ние имаме задъ себе сѣ нѣколко плебесцита, които доказватъ, каквитъ сѣ е чувствувалъ народитъ дѣтъ, кога сѣ го владѣли небългари; имаме и международни актове, които тържествено и безъ омисля да ласкаватъ националитъ ни претенции сѣ ги смѣтали наши. Чрѣзъ прѣдизвикателства на враговетъ ни ние сѣ камѣсваме въ тази война и успѣхме да завземемъ почти всичко българско. И жертвитъ, които сме дали, и висшеитъ интереси на държавата ни, и желанието на населението въ тия краища оправдаватъ волята на българския народъ да остане обединенъ и за прѣдъ. Това става толкова по-необходимо, че отъ горчивъ опитъ знаемъ вече до насита, колко се унасяватъ националитъ чувства на българитъ подъ ромънска, сръбска и гръцка власт. Какво би станало сѣ тия наши съграждани, ако тѣ сѣ повърнахъ отъ него на прѣдизвикитъ сѣ управлението? Никакви международни гаранции не сѣ способни да обуздаватъ гнѣва и шовинизма на сѣбдитъ ни. И дѣтъ сѣ налага на нашитъ прѣдставители въ конференцията за миръ, както и на обществото ни тука, да защити сѣ всички срѣдства при добититъ скапи свободи.

Изявлението на генералъ Хофманъ.

Спираме се на изявлението на генералъ Хофманъ за да подчертаемъ, колко силни сме ние сѣ своето настояване да обединимъ всички свои покрайнини. Населението въ тия покрайнини не сако сѣга, когато е то освободено отъ българскитъ побѣдоносни войски, изавава ясно и недвусмислено, както се гавизава генералъ Хофманъ, че желае да се обедини сѣ България; сѣцѣтъ изявлението е правило и когато сѣ го владѣли и не българе; фактически у насъ е правенъ въ тия мѣста не единъ пакъ плебесцитъ; никакви изкуствено уреджани нови плебесцити не могатъ по добър да покажатъ, какво желае напредмъ населението въ Добруджа, отколкуто послѣдния конгресъ, избранъ въ Бабадагъ, който надминува всички изявления, стѣнали въ Курландия, Литва, Рига и другагъ, за които говори генералъ Хофманъ.

Ние сме убѣдени, че до изкуствени прѣдизвикания на пародната воля не ще да искатъ да прибѣгватъ и западнитъ държави, когато дойде редъ да прѣговарятъ за миръ. Тѣ може да се противопоставятъ на генералъ Хофмановото схващане, че Курландия, Литва и пр. трѣба да се отдѣлятъ отъ Русия, защото сѣ сѣ самопрѣдѣлили, но и тѣ ще искатъ да избѣгнатъ каквато и да било изкуствена система за самопрѣдѣляне, и ще искатъ да разрѣшатъ териториалнитъ въпроси още при сключаването на мира, възъ основа на „историческитъ данни“, както се изразява Уилсонъ. Ето защо ние трѣба да продължаваме да стоимъ здраво върху тия исторически данни и да искаме възъ основа на толкова очевидни прояви на българската народна воля и толкова международни актове, които сѣ признавали тая воля и опрѣдѣлили прѣдѣлитъ, до които сѣ простира българското племе, да ни се даде нашето право, безъ да се прибѣгва до каквито и да било нови прѣдѣли. (в. „Миръ“)

Добруджанци, намето се отъ прѣдѣтели и шпиони. Намето се отъ ония, които услужватъ на враговетъ на нашия вѣренъ четворенъ съюзъ!

Привѣтствия до Добруджанския Сѣборъ.

До прѣдседателя на Добруджанския Народенъ Сѣборъ въ Бабадагъ е изпратено слѣдното привѣтствено писмо:

Като добруджанка, гражданка на гр. Тулча, макаръ и сега далечъ отъ своето огнище, не мога да остана равнодушна, прѣдъ всичко това, което става въ Добруджа.

Сѣ възхищение и треперане отъ радостъ сърце и сѣ най-голяма наслада, прочитамъ всѣка дума, всѣко рѣшение, което се взема отъ сѣбитъ ми добруджанци. Пакъ повтарямъ, че не мога да остана равнодушна и чрѣзъ Васъ поднасямъ моитъ поздравни на сѣбора и благодарения за свободата на златна Добруджа.

Азъ съмъ гражданка на гр. Тулча, по народностъ германка, но по духъ, образование и възпитание българка и за това вѣчно ще обичамъ милитъ българи и винаги ще желая тѣхното добро. Мижъ ни И. Фишеръ и баща му Г. Фишеръ, по народностъ нѣмци, сѣ отаѣчени отъ ромънцитъ въ Молдова и за тѣхната участъ нищо не знамъ. Тувъ дойдохъ, сѣ дѣтъ сѣ дѣца, да живѣя при своитъ близки, до зарѣчането на мѣжа и тѣснота ни.

Дано Богъ, който е всеблагъ, да помогне шото ние, добруджанцитъ и за въ бѣдаше да се наричаме граждани на славна и велика България.

Моля Ви най-уважително, да приемете моитъ поздравни и почитавни.

Казанлъкъ, 28 XII. 1917 г.

Вилхелмина Фишеръ.

Хроника

† Янко Пачовъ

Прѣдъ нѣколко мѣсеца е билъ убитъ, по най-сѣверски начинъ, въ Далени (Молдова), видниятъ тулчански гражданинъ Янко Пачовъ, баща на нашия директоръ, отаѣченъ въ плѣтъ отъ ромънскитъ власти. Сѣ неговата смъртъ, родината ни губи единъ добъръ българинъ, а сѣмѣйството му — единъ примѣренъ сѣпругъ и баща. Кѣмъ неговитъ близки, нашитъ най-сѣчувствени съболезнования.

Добруджанска делегация въ София. Телеграфиратъ ни отъ София сѣ дата 17 януари 1918 година: Вчера пристигна въ София една 12 члена делегация на добруджанския сѣборъ отъ Бабадагъ за да поднесе единъ мемораръ на Негово Величество Царя и правителството, на чело сѣ прѣдседателя на Ц. Д. Н. Сѣбѣтъ Д-ръ Ив. Огняновъ. На гаврата делегатитъ бѣла посрѣщани вай тържествено и радушно отъ членоветъ на върховния управителенъ комитетъ на добруджанската организация д-ръ Т. Тодоровъ, Драгомиръ Пачовъ, Р. Радетъ, Д-ръ П. Вичевъ, А. Стояновъ и много други членове отъ добруджанската емиграция и колония въ София, отъ които на първо мѣсто се забѣлѣваха за насъна Генералъ Диковъ, Генералъ Елчевъ, инженеръ Г. Лазаровъ, г-нъ Соколовъ, г-нъ Димитровъ, г-жа и г-нъ Ижаниеръ Калчевъ, г-нъ Хр. Джамбазовъ, инженеръ Г. Минчевъ, Майоръ Дончевъ, Поручикъ Огняновъ, Подпоручикъ Денчевъ и др.

Вечеринка въ Кюстендна. Женското благотворително дружество „Милосердие“ е дало въ Кюстендна на 8 т. м. литературно-музикална вечеринка сѣ сѣбѣстветъ на германската музика. Вечеринката е излѣзла сполучлива. Всички номера сѣ били отлично изпълени. Салонитъ е билъ прѣтѣненъ сѣ отбрана публика.

Фасулъ за сѣме. При изземването на фасула, изземателитъ команди сѣ длѣжни да оставятъ на всѣко домакинство нужното количество фасулъ за сѣме. Фасулътъ за сѣме може да се изземва заедно сѣ фасула за консумация, само че първия се отдѣля на особено мѣсто за запазване. Излишниятъ фасулъ за сѣме, трѣба да се прѣдава на съответнитъ резервни магазини.

Благодарностъ. Женското благотворително дружество „Милосердие“ отъ гр. Кюстендна, благодарни на началника на тѣловото управление при... армия, г. генералъ Перингилски и на началникъ штаба му г. подполковникъ Махневъ, за доставеното материалъ за направа обуца на бѣдитъ български ученици.

Покупателната централа За органи на новоучрѣдената покупателна централа ще служатъ: районитъ комитети, реквизиционитъ комисии, държавнитъ банки, организираниитъ сѣ цѣлѣта синдикати и частнитъ търговци.

Курсове за машинисти. Курсове за обучение на машинисти и др. персоналъ за моторни плугове урежда Дирекцията за С. Г. О. П., която е доставила едно значително количество такива плугове.

Захарното производство въ България. Захарта, произведена въ послѣдната захарна кампания у насъ, възлѣзла на 970 вагона. За пундитъ на страната сѣ необходими още 2000 вагона, които въ скоро вѣрме не ще могатъ да се доставятъ. Прѣди това Дирекцията за стопански грижи е рѣшила да, прави голѣма експония на захаръ.

Нормиране цѣната на газонитъ тенени. Цѣната на газонитъ тенени е нормирана 750 за телекия сѣ капакъ и 7 лева за такава безъ капакъ.

Прѣводитъ на парм. Прѣводитъ на парм, които войсковитъ части правятъ чрѣзъ Б. Н. Банка за насѣдницитъ на убити и умрѣли войници и офицери, ще ставатъ безплатно.

Инструкции за водене партидни книги. Инструкции за водене партиднитъ книги за движение на добѣтка въ царството, Македония, Моравско, Добруджа и Драмско е издава дирекцията за с. г. о. п. Всѣка община води партидна книга за движение на добѣтка по стопанства. Всѣки околийски комитетъ води такава по общини, а Дирекцията води такава по околии. Въ тия партидни книги се вписва добѣтка споредъ прѣброаването му. Слѣдъ това всѣка промѣна въ брой му, продаване, купуване, умкране и раждане се записва своевременно. Общинитъ донасятъ периодически на районния комитетъ за станалитъ промѣни въ броя на добѣтка, и послѣдния донася за сѣбитъ промѣни въ Дирекцията за С. Г. О. П.

Книжнина. Излѣзла е вече отъ печатъ книгата „Кюстенданското пристанище“ отъ Д-ръ Ив. Пенаковъ № 3 отъ библиотека „Добруджа“, издаване на Народно-спомогателния фондъ „Добруджа“. Цѣна 1-50 лв.

Разписанне на влаковетъ и паракодитъ.

влаковетъ Браила—Букурещъ.

Тръгва отъ Браила въ 7 ч. и 34 м. сутр.

Пристига въ Букурещъ въ 5 ч. 03 м. слѣдъ об.

Тръгва отъ Браила въ 5 ч. и 56 м. вечерта.

Пристига въ Букурещъ въ 1 ч. и 02 м. сл. об.

Тръгва отъ Букурещъ въ 7 ч. и 15 м. сутр.

Пристига въ Браила въ 2 ч. и 06 м. сл. об.

Тръгва отъ Букурещъ въ 1 часа и 02 м. сл. об.

Пристига въ Браила въ 8 часа веч.

Забѣлѣжка: Врѣмето се разбира източно европейско (Вѣлг. вѣрме).

паракодитъ Оршова—Браила.

Паракодитъ пристигатъ въ Браила всѣки понеделникъ и четвъртъкъ 630 пр. пладнъ и отпътуватъ парогъ сѣбитъ днъ 830 пр. пладнъ.

салтъ Браила—Гечетъ.

Тръгва отъ Браила въ 7 и 9 ч. пр. пл. и 1 и 3 ч. сл. пл. Тръгва отъ Гечетъ въ 8, и 10 ч. пр. пл. и 2, и 4 ч. сл. пл.

Библиотека „Добруджа“

издава фондъ „Добруджа“ — организация за национална култура и взаимна помощ

Излѣзоха отъ печатъ и се прѣстнаха въ продажба слѣднитъ книги:

№ 1. Историческитъ права на България върху Добруджа отъ Миланъ Г. Марковъ. Цѣна 2 лева.

№ 2. Добруджа и нашето възраждане (културно исторически издържания) отъ С. Чилингировъ. Цѣна 5 лева

№ 3. Кюстенданското пристанище отъ Д-ръ Ив. Пенаковъ. Цѣна 1,50 лева

Подъ печатъ и скоро ще бѣде пусната въ продажба:

№ 4. Етнографията на Добруджа отъ професоръ Романски

Всички поръчки да се изпращатъ до Библиотека Добруджа ул. Гурко № 16 и дружество Курьеръ — София.

На книжари 25 % отстъпъ.

Добруджанци могатъ да искатъ сѣбитъ номера отъ книжарницата на фонда въ Бабадагъ.

Добруджанци, разпространявайтѣ вѣстникъ „Добруджа“